

Warszawa, dnia 9 lutego 2022 r.

Sygn. akt KR VI R 22/21

DECYZJA nr KR VI R 22b/21

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Robert Kropiwnicki, Jan Mosiński, Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

na posiedzeniu niejawnym w dniu 9 lutego 2022 r.,

po rozpoznaniu sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr zmieniającej pkt I i II decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawa, Prokuratora Regionalnego w Warszawie,

L bi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W , A

K , R R , M R E ; K

A K , K Z , E Z , I S C

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W (uprzednio R S

O spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W), J

G , R B , E B ; P spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w W oraz P R Ś M A

w W

na podstawie:

art. 29 ust. 1 pkt 4 i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 155 i art. 162 §1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks

postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735; dalej: k.p.a.) i w zw. z art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. oraz w zw. z art. 38 ust. 1 i art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a także na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

orzeka:

- I. stwierdzić wydanie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr z naruszeniem prawa w części dotyczącej jej punktu 1,**
- II. utrzymać w mocy decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr , w części dotyczącej jej pkt 2.**

UZASADNIENIE

I.

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3, art. 16 ust. 1 w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. akt KR VI R 22/21, dotyczącej m.in. decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr , zmieniającej pkt I i II jego decyzji z dnia 2011 r., nr , ustanawiających prawo użytkowania wieczystego do: gruntu o powierzchni 561 m², położonego w Warszawie przy ul. Dolnej (dawna ul. Dolna 41), oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie , dla którego Sąd Rejonowy w W prowadzi księgę wieczystą nr , dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr a także gruntu o powierzchni 883 m², położonego w Warszawie przy ul. Dolnej (dawna ul. Dolna 41), oznaczonego jako działka ewidencyjna nr w obrębie dla którego Sąd Rejonowy w W prowadzi księgę wieczystą nr dawne oznaczenie wykazem hipotecznym nr . Postanowienie to zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 22 września 2021 r.

Zawiadomieniem z dnia 15 września 2021 r. Przewodniczący Komisji zawiadomił o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję strony: I b spółkę

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W A K
R R M R , E K A K
K Z E Z , I S O spółkę z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie (uprzednio R S C, spółkę z
ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W), J G , R
B: E E P spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W
oraz P R Ś M A w W . Zawiadomienie to
zostało ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości
(www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 22 września 2021 r.

Postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. właściwe organy administracji oraz sądy
zostały zawiadomione o wszczęciu postępowania rozpoznawczego przez Komisję w trybie art.
26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Postanowienie to zostało ogłoszone na stronie
podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości (www.gov.pl/sprawiedliwosc)
w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 22 września 2021 r.

Postanowieniem z dnia 15 września 2021 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady
o wydanie opinii w przedmiocie m.in. wyżej opisanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z
dnia 2011 r., nr . Społeczna Rada nie złożyła wnioskowanej opinii.

Pismem opatrzonym datą 18 stycznia 2022 r. zawiadomiono wszystkie strony
postępowania o zakończeniu postępowania dowodowego oraz o możliwości wypowiedzenia
się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to zostało
ogłoszone na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości
(www.gov.pl/sprawiedliwosc) w zakładce Komisja Weryfikacyjna w dniu 18 stycznia 2022 r.

II.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Postępowanie dekretowe i zbycie roszczeń o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego.

1.1. Decyzją z dnia 2011 r., nr , Prezydenta m.st. Warszawy
m.in.: ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego gruntu o powierzchni 0,0561 ha,
oznaczonego jako dz. ew. nr , oraz gruntu o powierzchni 0,0883 ha, oznaczonego jako dz.
ew. nr obie w obrębie na rzecz: A K w udziale 3/6 części,

R R w udziale 1/6 części, M R w udziale 1/6 części oraz
E K w udziale 1/6 części (pkt I i II decyzji).

W uzasadnieniu decyzji wywodzono, iż miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dopuszcza możliwość czasowego użytkowania terenów zarezerwowanych pod budowę trasy ul. Nowo - Raławickiej – do czasu budowy tej trasy. Z uwagi na fakt, iż nigdzie nie określono, w jakim czasie trasa ta zostanie wybudowana, należy stwierdzić, że przez określenie „do czasu budowy trasy” przyjmuje się datę złożenia wniosku o ustalenie lokalizacji drogi (pozwolenia na budowę). Zdaniem organu należy więc uznać przedmiotowe działki za spełniające warunki określone w art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

1.2. W dniu 2011 r. przed notariuszem M S został sporządzony akt notarialny Rep. Nr na podstawie którego m.in.:

-oświadczone, że w dniu 2008 r. A K , R R ,
M R i E K zawarli z D G umowę o świadczenie usług, na podstawie której tej ostatniej osobie przysługuje wynagrodzenie równe 45/100 wartości roszczeń powstałych w wyniku złożenia wniosku o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do nieruchomości stanowiącej dz. ew. nr i ,

- w dniu 2008 r. D G zawarła z A K i umowę, na podstawie której zleciła mu podjęcie i dokonanie czynności niezbędnych do ustanowienia na rzecz spadkobierców właścicieli hipotecznych prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej przy ul. Dolnej 41. Z tego tytułu A K należne jest wynagrodzenie w wysokości 1/2 części wynagrodzenia należnego D G na podstawie ww. umowy z dnia 2008 r.,

-D G w dniu 2011 r. przeniosła na A K połowę przysługujących jej praw i roszczeń do nieruchomości przy ul. Dolnej 41, w tym praw z decyzji o ustanowieniu użytkowania wieczystego, a A K prawa te przyjął,

-również w dniu 2011 r. D G w wykonaniu uprawnień przysługujących jej z tytułu zawarcia umowy z dnia 2008 r. zleciła A

K i nabycie w drodze datio in solutum praw i roszczeń wynikających z decyzji z dnia 2011 r. wraz z roszczeniami wynikającymi z art. 7 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.,

-A K , F R M R i E K wyrazili zgodę, aby w miejsce zapłaty należnego zleceniobiorcy całości wynagrodzenia przenieść na rzecz A K udziały w wysokości po 45/100 części w przysługujących każdemu z nich prawach i roszczeniach wynikających z decyzji z dnia

2011 r. tytułem datio in solutum (art. 453 kc) w miejsce umówionego wynagrodzenia z umowy o świadczenie usług z dnia 2008 r. i opisanych wyżej porozumień,
-w związku z powyższym R. R., M. R., A. K. i E. K. przenieśli na rzecz A. K. udziały w tych prawach i roszczeniach w wysokości po 45/100 części, co w całości wyczerpało roszczenia z tego tytułu w wysokości odpowiednio po 24 545 zł, 24 545 zł, 73 636 zł i 24 545 zł,
-nadto R. R., M. R., A. K. i E. K. sprzedali E. i K. Z. udziały w wysokości po 55/100 praw wynikających z decyzji z dnia 2011 r. za kwoty odpowiednio po 30 000 zł, 30 000 zł, 90 000 zł i 30 000 zł.

1.3. W związku z powyższym, w dniu 2011 r. A. K. oraz F. Z. - działający również w imieniu K. Z. - złożyli wniosek o zmianę decyzji z dnia 2011 r.

W konsekwencji tego, decyzją z dnia 2011 r., nr na podstawie art. 155 k.p.a. Prezydenta m.st. Warszawy:

- zmienił pkt. I i II swej decyzji z dnia 2011 r. w ten sposób, że ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego dz. ew. nr oraz dz. ew. nr na rzecz: A. K. w udziale 45/100 części oraz K. i E. mał. Z. w udziale 55/100 części (pkt 1 decyzji),

- pozostałe postanowienia decyzji z dnia 2011 r. pozostawił bez zmian (pkt 2 decyzji).

W jej uzasadnieniu powołano się na art. 155 k.p.a. oraz okoliczności wskazane w ww. akcie notarialnym z dnia 27 kwietnia 2011 r.

1.4. Wykonanie powyższej decyzji z dnia 2011 r. nastąpiło na podstawie umowy z dnia 2011 r., sporządzonej w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. S. Repertorium Nr.

1.5. Decyzją z dnia 2012r., Nr , Zarząd Dzielnicy Mokotów m.st. Warszawy nieodpłatnie przekształcił prawo użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Dolnej, stanowiącej dz. ew. nr i na rzecz K. Z. i F. Z. na zasadzie wspólności majątkowej małżeńskiej w udziale 55/100 i A. K. w udziale 45/100.

1.6. Umową z dnia 2015 r., Repertorium Nr , sporządzoną przed notariuszem M. S. F. Z. i F. Z. sprzedali L b. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W m.in. udziały w

wysokości po 55/100 części w prawach własności dz. ew. nr i za łączną kwotę w wysokości 1 600 000 zł.

1.7. W dniu a 2015 r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników I b spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W podjęło uchwałę Nr 1, zaprotokołowaną przez notariusza M S Rep. Nr podwyższeniu jej kapitału zakładowego o kwotę 1 858 400 zł. Nastąpić to miało poprzez ustanowienie 37 168 nowych udziałów o wartości nominalnej 50 zł każdy. W uchwale tej postanowiono, że nowo utworzone udziały zostaną przeznaczone do objęcia m.in. przez A K , który miał objąć 5 168 udziałów o łącznej wartości nominalnej 258 400 zł. Udziały te miał on zaś pokryć m. in. udziałem 45/100 części we współwłasności dz. ew. nr i . Łączną wartość przedmiotu aportu określono na 1 309 000 zł.

Wykonanie powyższej uchwały nastąpiło aktem notarialnym z dnia 2015r., Repertorium Nr , sporządzonym przed notariuszem M S . Na podstawie tego aktu doszło do wykreślenia w księdze wieczystej prawa własności przysługującego A K w stosunku do dz. ew. nr i .

1.8. Przy dokonywaniu czynności z dnia 2015 r. i 2015 r. Spółkę reprezentował Prezes jej Zarządu M K . W okresie tym był on jedynym członkiem Zarządu, a Spółka nie miała innych organów.

1.9. Ponieważ podjęcie uchwały z dnia 2015 r. nie zostało zgłoszone do sądu rejestrowego w ciągu 6 miesięcy od tego dnia, podwyższenie kapitału zakładowego I b spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W nie wywołało w tym względzie skutków prawnych. Dlatego też w dniu 2016 r. jej Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników podjęło uchwałę Nr 1, zaprotokołowaną przez notariusza M S , Repertorium Nr . Na jej podstawie doszło do podwyższenia kapitału zakładowego Spółki na zasadach przewidzianych już uchwałą Nr 1 z dnia 2015 r.

W związku z powyższym, w dniu 2016 r. A K oświadczył w formie aktu notarialnego sporządzonego przez notariusza M S Repertorium Nr oświadczenie o objęciu 5 168 udziałów Spółki o łącznej wartości nominalnej 258 400 zł. Udziały te miał on pokryć m.in. udziałem 45/100 części we współwłasności dz. ew. nr

2. Sprzeciw Prokuratora.

2.1. W dniu [redacted] 2019 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie delegowany do Prokuratury Regionalnej w Warszawie wniósł do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie sprzeciw od decyzji ostatecznej Prezydenta m. st. Warszawy z dnia [redacted] 2011 r., nr [redacted].

2.2. W piśmie tym zarzucił naruszenie przepisu art. 155 k.p.a. poprzez:

- dokonanie zmiany decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia [redacted] 2011 r., nr [redacted], pomimo nieuzyskania zgody wszystkich stron postępowania zakończonego wydaniem tej decyzji, co stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.,
- ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy i wyliczenie na nowo przysługujących udziałów w gruncie przysługujących podmiotom decyzji, w trybie określonym w art. 155 k.p.a., mimo że przedmiotem tego postępowania winno być jedynie stwierdzenie istnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie, co stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.,
- nieustalenie istnienia przesłanek określonych w art. 155 k.p.a. uprawniających do zastosowania tego trybu nadzwyczajnego, co stanowi rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

2.3. W związku z powyższym Prokurator wnosił o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, jako wydanej z rażącym naruszeniem prawa.

Powyższy stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie: akt zgromadzonych w sprawie sygn. KR VI R 22/21 (2 tomy), akt udostępnionych przez Urząd m.st. Warszawy dot. nieruchomości przy ul. Dolnej 41 (3 tomy), akt udostępnionych przez Urząd Dzielnicy Mokotów dot. nieruchomości przy ul. Dolnej 41 (1 tom), Mapy sytuacyjnej z dnia 17.03.2009r. (1 egzemplarz), Planu z dnia 10 października 2006 r. (1 egzemplarz), Załącznika nr 1 do Planu z dnia 10 października 2006 r. (1 egzemplarz), uwierzytelnionych kopii akt KW SR [redacted] w W [redacted] nr: [redacted] (1 tom), nr [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom), akt SKO w W [redacted] o sygn.: [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom), akt udostępnionych przez Zarząd Dzielnicy Śródmieście m.st. Włocławek nr [redacted] (1 tom), akt Prokuratury Krajowej w Włocławku sygn. [redacted] (3 tomy), akt dot. nieruchomości przy ul. Dolnej 41 przekazanych przez Prokuraturę Okręgową w Warszawie (1 tom), poświadczonych kopii akt SR [redacted] w Włocławku o sygn.: [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom), [redacted] (1 tom) i [redacted] (1 tom), poświadczonych kopii

akt SR w W o sygn.: (1 tom) i (1 tom),
akt SR dla m.st. Warszawy w W sygn. (1 tom), poświadczonych kopii akt
Sądu Powiatowego dla W w W sygn. (1 tom),
poświadczonych wydruków fragmentów księgi hip nr z płyty CD udostępnionej przez
Archiwum Państwowe w W (1 tom), dokumentów dot. nieruchomości przy ul. Dolnej
41 udostępnionych przez Archiwum Państwowe w W (1 tom) oraz poświadczonej kopii
akt rejestrowych I t sp. z o.o. z siedzibą w W (1 tom).

III.

Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażąco naruszenie art. 155 k.p.a. i art. 162 §1 pkt 2 k.p.a.

1.1. Zgodnie z art. 155 k.p.a. decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

1.2. Prawo do zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, o którym mowa w art. 7 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) było zbywalne. Prawo to, będące roszczeniem majątkowym, mogło być przeniesione na inną osobę, m.in. w drodze jego sprzedaży (por. wyrok NSA z dnia 22 stycznia 2003 r., sygn. akt I SA 1788/02).

1.3. Dziedziczeniu podlegają prawa i obowiązki wynikające ze stosunków cywilnoprawnych, a więc mające charakter cywilnoprawny. Nie wchodzi więc w skład spadku prawa i obowiązki wynikające z innych stosunków prawnych, co oznacza, że nie należą do spadku prawa i obowiązki wynikające ze stosunków z dziedziny m.in. prawa administracyjnego. (...). Decyzje (...) dotyczące ustanowienia (...) prawa użytkowania wieczystego gruntu (...) były ściśle związane tylko z jego osobą (*dopisek: ich beneficjentem*) i określały warunki, na jakich może dojść do ustanowienia tego prawa (umowa notarialna). Oznacza to, że prawo do zawarcia umowy notarialnej celem ustanowienia prawa użytkowania wieczystego przedmiotowej nieruchomości wygasło wraz z jego śmiercią (por. wyrok NSA z dnia 9 listopada 2001 r., sygn. akt I SA 861/00).

Rozwiązanie zakładające możliwość przenoszenia skutków prawnych decyzji administracyjnych na inny podmiot jest rzadkością w prawie administracyjnym (możliwość taką przewiduje wyraźnie art. 40 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, art. 26a ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze). Co do zasady przyjmuje się nawet, że brak regulacji przewidującej taką możliwość jest równoznaczny z jej zakazem (por. wyrok NSA z dnia 20 lutego 2007 r., sygn. akt II OSK 350/06).

1.4. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 k.p.a. jest wprawdzie postępowaniem odrębnym w stosunku do tego, w którym zapadła weryfikowana decyzja ostateczna, to jednak toczy się w tej samej z materialnoprawnego punktu widzenia, sprawie administracyjnej, w której toczyło się postępowanie pierwotne i nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej decyzją ostateczną. Istotą postępowania prowadzonego w trybie tego przepisu jest sprawdzenie, czy w ustalonym stanie faktycznym i prawnym istnieją szczególne przesłanki, które przemawiałyby za uchYLENIEM lub zmianą decyzji ostatecznej. Prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 k.p.a. uwarunkowana jest zatem prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem tych samych stron. Postępowanie takie nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej ostatecznym rozstrzygnięciem (por. wyrok NSA z dnia 18 kwietnia 2018 r., sygn. akt I OSK 2570/17).

Nie jest dopuszczalne dokonywanie zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a. z powodu niewykonania decyzji i niemożności zrealizowania uprawnień w niej określonych (por. wyrok WSA w Gdańsku z dnia 30 kwietnia 2008 r., sygn. akt II SA/Gd 787/07).

1.5. Stosownie do treści art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. organ administracji publicznej, który wydał decyzję w pierwszej instancji, stwierdza jej wygaśnięcie m.in. jeżeli decyzja stała się bezprzedmiotowa, a stwierdzenie wygaśnięcia takiej decyzji nakazuje przepis prawa albo gdy leży to w interesie społecznym lub w interesie strony.

1.6. Bezprzedmiotowość decyzji następuje w sytuacji, gdy ustaje byt prawny jednego z elementów stosunku prawnego nawiązanego na podstawie tej decyzji. Ustanie bytu prawnego decyzji może być spowodowane między innymi zmianą stanu faktycznego lub prawnego indywidualizującego dany stosunek prawny. Powstanie po wydaniu decyzji sytuacji, czy układu stosunków społecznych odbiegających od czynników indywidualizujących dany stosunek prawny, ukształtowany lub ustalony w decyzji, kładzie kres istnieniu tego stosunku i musi oddziaływać na obowiązywanie decyzji, która jest wyrazem tych stosunków. Decyzja administracyjna wiąże rebus sic stantibus, co powoduje, że kiedy powstaną nowe przesłanki

faktyczne, które czynią poprzednią decyzję nieodpowiadającą rzeczywistości, przestaje istnieć stosunek prawny w postaci skonkretyzowanej w tej decyzji i sama decyzja staje się bezprzedmiotowa wraz ze zmianą tych okoliczności, na których uregulowanie była skierowana (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 11 lipca 2019 r. z dnia 11 lipca 2019 r., sygn. akt II SA/Łd 845/18).

Bezprzedmiotowość decyzji rozumiana jest jako ustanie prawnego bytu stosunku materialnoprawnego nawiązanego na jej podstawie, a to z tego powodu, że przestanie istnieć podmiot, którego rozstrzygnięcie dotyczyło, czy też przestanie istnieć przedmiot rozstrzygnięcia, czy też na skutek zmiany stanu faktycznego albo też prawnego niemożliwe okaże się wykonanie decyzji (por. wyrok NSA z dnia 30 kwietnia 2009 r., II OSK 659/08).

1.7. Decyzja wydana na podstawie art. 155 k.p.a. wywołuje skutki od dnia, gdy stała się ostateczna, tzn. posiada konstytutywny charakter i wywołuje skutki prawne ex nunc (por. wyrok NSA z dnia 5 lipca 2016r., sygn. akt I OSK 1494/14). Decyzja wydana na podstawie art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. posiada z kolei deklaratoryjny charakter – wywołuje ona skutki prawne ex tunc, od dnia, w którym decyzja stała się bezprzedmiotowa (por. wyrok WSA w Warszawie z 10.11.2006 r., sygn.. akt V SA/Wa 1589/06).

1.8. Przedkładając powyższe na realia niniejszej sprawy zauważyć w pierwszej kolejności należy, że jako przyczynę wydania decyzji z dnia 2011 r. wskazano okoliczności określone w akcie notarialnym z dnia 2011 r., Rep. A Nr ... W akcie tym R..., M..., A... i E... K... przenieśli przysługujące im prawa do nieruchomości przy ul. Dolnej 41 na E... i K... Z... oraz A... K... Jednocześnie zostało to poprzedzone wydaniem decyzji z dnia 2011 r., nr..., na podstawie której przyznano użytkowanie wieczyste następcom właścicieli hipotecznych.

1.9. Analizując tego rodzaju stan rzeczy, Komisja uznała, że w wyniku czynności prawnych z dnia 2011 r. doszło wyłącznie do przeniesienia prawa zgłoszenia wniosku o przyznanie prawa własności czasowej, które, jak już wcześniej wspomniano, było zbywalne. Z pewnością zaś nie doszło do przeniesienia prawa żądania zawarcia umowy o ustanowieniu użytkowania wieczystego. Uprawnienie to zostało bowiem przyznane decyzją z dnia 2011 r., miało charakter ściśle związany z osobami wskazanymi w tym akcie administracyjnym i jako takie nie było zbywalne. W rezultacie tego, w niniejszej sprawie w dniu 2011 r. doszło do zmiany stanu faktycznego, skutkującej bezprzedmiotowością pierwszej decyzji reprivatyzacyjnej. Z jednej bowiem strony, E... i K... Z... oraz A... K... nie mogli żądać jej wykonania, gdyż nie byli

beneficjentami tego aktu administracyjnego. Z drugiej zaś strony, niedopuszczalnym stało się zawarcie aktu notarialnego z R..., R..., M..., R..., A..., K... i E... K... . Osoby te zbyły bowiem roszczenia, które były podstawą wydania decyzji z dnia ... 2011 r. Tego rodzaju stan rzeczy wymagał odpowiedniej reakcji ze strony Prezydenta m.st. Warszawy. Zdaniem Komisji jej podstawę prawną nie mógł jednak stanowić art. 155 k.p.a. Jak już bowiem wskazano, zmiana stanu faktycznego uniemożliwia skorzystanie z tej regulacji. Nie było również dopuszczalnym ponowne rozstrzygnięcie sprawy, a więc przyznanie prawa użytkowania wieczystego nowym podmiotom. Z tego też powodu w zaistniałych warunkach organ I instancji winien był na podstawie art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. stwierdzić wygaśnięcie pierwszej decyzji reprivatyzacyjnej, a następnie ponownie rozstrzygnąć wniosek dekretowy. Odwołanie się zaś w niniejszej sprawie do art. 155 k.p.a. było równoznaczne z rażącym naruszeniem obu omówionych regulacji.

1.10. Powyższe potwierdza przy tym wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z siedzibą we Wrocławiu z dnia 3 grudnia 2009 r., sygn. akt III SA/Wr 274/09, w którym wskazano, że tryb wznowienia postępowania i tryb z art. 155 k.p.a. są całkowicie odrębnymi, niezależnymi od siebie instytucjami procesowymi, nie pozostającymi ze sobą w związku. Jakkolwiek w obu przypadkach dotyczą one weryfikacji decyzji ostatecznych i są trybami nadzwyczajnymi, jednakże system ten oparty jest na zasadzie niekonkurencyjności co oznacza, że poszczególne tryby nadzwyczajne mają na celu usunięcie tylko określonego rodzaju wadliwości decyzji i nie mogą być stosowane zamiennie. Naruszenie wyłączności stosowania określonego trybu nadzwyczajnego weryfikacji decyzji stanowiłoby rażące naruszenie prawa co stanowiłoby podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji.

Co prawda, w powyższym orzeczeniu porównano art. 145 k.p.a. z art. 155 k.p.a., jednakże w ocenie Komisji przedmiotowe stanowisko znajduje zastosowanie również do określenia wzajemnych relacji pomiędzy art. 155 k.p.a. a art. 162 §1 pkt 2 k.p.a.

1.11. Nadto, zdaniem Komisji, podkreślony przez nią fakt, iż w niniejszej sprawie zastosowano niewłaściwy artykuł, nie sprowadzał się wyłącznie do teoretycznej i pozbawionej praktycznych konsekwencji dyskusji z decyzją Prezydenta m.st. Warszawy. Jak bowiem dotychczas wykazano, obie omówione instytucje istotnie różnią się od siebie, tzn. można odwołać się do nich w różnych okolicznościach i ich zastosowanie wiąże się z odmiennymi konsekwencjami w sferze prawnej. W szczególności w tym ostatnim względzie należy podkreślić fakt, iż decyzja wydana na podstawie art. 155 k.p.a. ma charakter konstytutywny, a na podstawie art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. ma charakter deklaratoryjny.

1.12. Z tego też powodu należało przyjąć, że w omówionym zakresie doszło do rażącego naruszenia art. 155 k.p.a. i art. 162 §1 pkt 2 k.p.a.

2. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. poprzez jego zastosowanie do obarczonej kwalifikowanymi wadami prawnymi decyzji z dnia 2011 r., nr

2.1. Na podstawie art. 155 k.p.a. mogą być zmieniane decyzje wadliwe (z wyjątkiem decyzji dotkniętych kwalifikowanymi wadami uzasadniającymi czy to wznowienie postępowania, czy to stwierdzenie nieważności decyzji), a także decyzje, które w żaden sposób nie naruszają prawa (por. wyrok NSA z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt II OSK 202/21).

2.2. Uwzględniając powyższe orzeczenie, wskazać należy, że w decyzji z dnia 9 lutego 2022 r., nr KR VI R 22a/21, Komisja stwierdziła, iż decyzja z dnia 2011 r., nr , została wydana z rażącym naruszeniem: art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279; dalej: Dekret z dnia 26 października 1945 r.), art. 235 §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (Dz. U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), art. 31 i art. 93 ust. 3b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r., poz. 1899), §210 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2019 r., poz. 1065), §4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie sposobu i trybu dokonywania podziałów nieruchomości z dnia 7 grudnia 2004 r. (Dz. U. z 2004 r. Nr 268, poz. 2663) oraz art. 1, art. 2 ust. 1, art. 2a ust. 1 i 2, art. 19 ust. 1, 2 i 5, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1 ustawy o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. (Dz. U. z 2021 r. poz. 1376). Wynikało to po pierwsze z faktu, iż Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję, na podstawie której ustanowiono użytkowanie wieczyste do dz. ew. nr , w sytuacji gdy częściowo na tej działce i na działce sąsiedniej (nr), a nieoddanej w użytkowanie wieczyste, usytuowany był budynek, bez dokonania stosownego podziału tego obiektu. Po drugie, w następstwie wydania decyzji z dnia 2011 r. doszło do realizacji roszczenia dekretowego w stosunku do działek przeznaczonych częściowo pod drogę publiczną. Szczegółowe przytoczenie okoliczności w tym względzie jest zbędne, ze względu na dokładne ich opisanie w ww. decyzji Komisji. Jednocześnie ze względu na wystąpienie w sprawie nieodwracalnych skutków prawnych, Komisja była zobligowana wyłącznie do stwierdzenia wydania tego aktu z naruszeniem prawa.

2.3. Powyższe okoliczności mają istotny wpływ na wynik niniejszej sprawy. Jeżeli bowiem decyzja z dnia 2011 r. dotknięta była kwalifikowanymi wadami prawnymi (art. 156 §1 k.p.a., art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r.), to niewątpliwie nie zachodziły przesłanki do jej zmiany na podstawie art. 155 k.p.a. Odwołanie się zaś przez Prezydenta m.st. Warszawy do tej regulacji w omówionym zakresie i wydanie decyzji z dnia 2011 r. świadczy o rażącym naruszeniu art. 155 k.p.a.

3. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. ze względu na charakter decyzji reprivatyzacyjnej oraz dokonanie zmiany podmiotowej.

3.1. W orzecznictwie zgodnie podkreśla się, że na podstawie art. 154 lub art. 155 k.p.a. nie mogą być uchylane lub zmieniane tzw. decyzje związane, przy wydaniu których przepisy prawa nie pozwalają organom na swobodne uznanie. Tę okoliczność, tj. czy decyzja mająca być zmieniona w trybie art. 154 lub art. 155 k.p.a. jest decyzją swobodną, czy związaną, organ powinien zbadać w pierwszej kolejności. W sprawach, w których przy rozpoznawaniu sprawy brak jest tzw. uznania administracyjnego, wzruszenie decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. nie jest również możliwe (zob. m.in. wyrok NSA z dnia 12 czerwca 2008 r., sygn. akt II OSK 195/08, Legalis). Okoliczności tej w sprawie nie badał Prezydent m.st. Warszawy.

Komisja stwierdziła, że decyzja wydana na podstawie art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. jest decyzją związaną. Zgodnie z powołanym przepisem gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej. Według art. 7 ust. 1 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. Rozpatrując wniosek organ obowiązany jest zawsze ustalić, czy zaistniały przesłanki pozytywne oraz przesłanki negatywne do uwzględnienia wniosku, przy czym organ nie może

odmówić uwzględniania wniosku na zasadzie uznania. Organ administracyjny związany jest bowiem treścią norm art. 7 ust. 1 i 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r.

Rozstrzygnięcie sprawy dekretowej nie zależy zatem od swobodnego uznania organu administracji publicznej. Organ administracyjny posiada jednak luz decyzyjny (korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania) przy rozstrzyganiu w sprawie wniosku dekretowego. Jak jednak wykazano, luz decyzyjny nie stanowi o uznaniu administracyjnym. Taka kwalifikacja decyzji wydanej na podstawie art. 7 ust. 2 Dekretu z dnia 26 października 1945 r. skutkuje tym, że niedopuszczalne było zastosowanie trybu art. 155 k.p.a. do decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r. i wydanie przez niego decyzji z dnia 2011 r.

3.2. W art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wskazano, że podstawą wzruszenia decyzji reprivatyzacyjnej jest wydanie jej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. W doktrynie i orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). Jak wskazał WSA w Rzeszowie w wyroku z dnia 8 maja 2014 r. (II SA/Rz 194/14, Legalis): „Naruszenie prawa to naruszenie prawa materialnego, procesowego, oraz przepisów o charakterze ustrojowym i kompetencyjnym. Można wobec tego stwierdzić, że chodzi o wszystkie normy prawne regulujące działanie administracji publicznej w indywidualnych sprawach, niezależnie od tego, z jakich przepisów prawa się wywodzą”. Nie ulega zatem wątpliwości, że naruszenie prawa procesowego może przybierać formę „rażącego naruszenia”. Jak zauważa zaś B. Adamiak: „Gradacja wad nie może zostać ograniczona wyłącznie do materialnego prawa administracyjnego. Naruszenie procesowego prawa administracyjnego, jak zostało podkreślone, może mieć różny ciężar, od kwalifikowanego do nieistotnego. Szukając kryterium, na podstawie którego należałoby budować gradację naruszenia przepisów prawa procesowego, nie można zastosować kryterium materialnoprawnego – wpływu ciężaru naruszenia na treść relacji materialnoprawnej. Ciężar naruszenia przepisów prawa procesowego musi być powiązany z istotą procesu, jako zorganizowanego ciągu czynności procesowych organów administracji publicznej. Oznacza to, że wadliwość procesowa jest powiązana z czynnościami procesowymi organu administracji publicznej, co wyłącza w tym zakresie konsekwencje prawne wadliwych czynności procesowych strony. Konsekwencje te są bowiem powiązane z czynnościami procesowymi

organów administracji publicznej.” (B. Adamiak, Gradacja naruszenia prawa procesowego prawa administracyjnego, PiP 2012, nr 3, s. 49-50).

3.3. Brak podstaw do zastosowania przez Prezydenta m.st. Warszawy trybu nadzwyczajnego uregulowanego w art. 155 k.p.a. obligował Komisję do uznania, że weryfikowana decyzja została wydana z naruszeniem prawa.

3.4. Decyzja administracyjna to - zgodnie z art. 107§ 1 k.p.a. - akt prawny o określonej treści, formie, wywołujący skutki prawne w postaci powstania, zmiany lub wygaśnięcia konkretnego stosunku prawnego. Treścią tego stosunku jest zazwyczaj jakieś uprawnienie lub obowiązek konkretnego podmiotu. W niniejszej sprawie decyzją Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r. określono krąg osób, które uzyskały prawo użytkowania wieczystego z adekwatnym udziałem w gruncie nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Dolnej.

W orzecznictwie przyjmuje się, że w trybie art. 155 k.p.a. nie jest dopuszczalna zmiana strony, nawet za jej wyraźną zgodą, a więc jak już wcześniej wskazano nie jest dopuszczalne – co do zasady – przeniesienie praw i obowiązków nałożonych decyzją na inny podmiot. Pogląd o braku prawnego umocowania organu do zmiany adresatów decyzji administracyjnej w trybie art. 155 k.p.a. Naczelny Sąd Administracyjny wyraził przy tym w wyroku z 22.02.1991 r., sygn. IV SA 1377/90, poprzez stwierdzenie, iż „w trybie art. 155 k.p.a. nie jest dopuszczalna (nawet przy wyrażeniu zgody) zmiana podmiotu decyzji administracyjnej”. Z kolei w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 2043/09, odnośnie art. 155 k.p.a. wskazano, że „za utrwalone należy [...] uznać orzecznictwo sądów administracyjnych, zgodnie z którym w trybie wskazanego artykułu k.p.a. nie można dokonać zmiany podmiotu, który nabył określone decyzją prawo”. Nowa decyzja nie może zostać skierowana do podmiotu, który nie był adresatem weryfikowanej decyzji - wyrok NSA z 30 sierpnia 1996 r., SA/Wr 2545/95, SIP nr 27292, oraz wyrok NSA z 22 lutego 1991 r., IV SA 1377/90. LexisNexis nr 297593, ONSA 1991, nr 2, poz. 37. Trybu unormowanego w komentowanych przepisach nie można wykorzystywać do przeniesienia obowiązku lub prawa wynikającego ze zmienianej decyzji (por. uzasadnienie uchwały NSA z 14 stycznia 2009 r., II GPS 6/2008, Lexis.pl nr 1985428). (Komentarz do art. 155 k.p.a. P.M. Przybysz).

Doktryna, jak też ugruntowana praktyka orzecznicza, co znajduje odzwierciedlenie w tezie pierwszej wyroku NSA z 12 kwietnia 2000 r. (III SA 1388/99, SIP nr 47229) wskazuje, iż w postępowaniu toczącym się na podstawie art. 155 organ administracji nie stosuje prawa materialnego. Celem tego postępowania, będącego samodzielnym postępowaniem administracyjnym, jest mianowicie ustalenie, czy zachodzą przesłanki do uchylecia lub zmiany

decyzji ostatecznej określonej w art. 155 k.p.a. oraz czy ewentualnemu uchyleniu lub zmianie nie sprzeciwiają się przepisy szczególne (wyrok NSA z 28 kwietnia 2000 r., I SA 819/99, SIP nr 55302; wyrok NSA z 2 czerwca 2000 r., III SA 1854/99. Lexis.pl nr 2342003). Organ administracji orzekający w trybie art. 154 lub 155 przeprowadza kontrolę wydanej decyzji ostatecznej z jednego punktu widzenia, tj. bada, czy za zmianą albo uchyleciem przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony (wyrok NSA z 13 sierpnia 1997 r., III SA 854/96, Lexis.pl nr 340085). W żadnym razie nie można w tym trybie rozszerzać zakresu sprawy administracyjnej. Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. może być dokonana tylko w granicach stanu faktycznego sprawy "pierwotnej", w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony do tej pory. (Komentarz do art. 155 A. Wróbel).

3.5. Wydając decyzję z dnia [redacted] 2011 r. Prezydent m.st. Warszawy dokonał niedopuszczalnej zmiany podmiotów decyzji w trybie art. 155 k.p.a. – prawo użytkowania wieczystego przyznane pierwotnie: A [redacted] K [redacted], R [redacted] R [redacted], M [redacted] R [redacted] i E [redacted] K [redacted] przyznał następnie: A [redacted] K [redacted] oraz K [redacted] i E [redacted] Z [redacted]. W ten sposób doszło do rażącego naruszenia prawa.

4. Rażące naruszenie art. 155 k.p.a. ze względu na wydanie decyzji z [redacted] 2011 r., nr [redacted], bez zgody stron oraz badania interesu społecznego lub słusznego interesu strony

4.1. Artykuł 155 k.p.a. zawiera dwa rodzaje przesłanek - formalne i materialne. Formalne to istnienie decyzji ostatecznej i zgoda stron postępowania, zaś materialne to brak sprzeciwu przepisów szczególnych, wystąpienie interesu społecznego lub słusznego interesu strony. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie, aby mogło dojść do zmiany lub uchylenia decyzji, niewystępowanie więc którejkolwiek przesłanki nie może do takiego skutku prowadzić. Przed przystąpieniem do rozważania przesłanek materialnych organ musi najpierw ocenić czy wystąpiły wymogi formalne (vide: wyrok NSA z dnia 26 września 2017 r., sygn. I OSK 3036/15, Legalis nr: 1672993; wyrok NSA z dnia 28 kwietnia 2000 r., sygn. I SA 819/99, LEX nr 55302). Nie jest dopuszczalna weryfikacja decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. tylko w oparciu o jedną z przyjętych w tym przepisie przesłanek, tj. istnienie słusznego interesu strony w zmianie lub uchyleniu decyzji ostatecznej (vide: wyrok WSA Gdańsk z dnia 12 kwietnia 2017 r., sygn. II SA/Gd 54/17, Legalis nr: 1597285).

Wyrażenie zgody przez strony jest bezwzględny warunkiem możliwości zmiany bądź uchylecia decyzji w trybie art. 155 k.p.a. Jeżeli decyzja dotyczyła więcej niż jednej strony, wówczas niezbędne jest uzyskanie zgody wszystkich stron postępowania. Zgoda taka musi zostać wyrażona w sposób wyraźny i jednoznaczny. Jak trafnie stwierdzono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1991 r. (sygn. III ARN 32/90, Legalis nr: 27272): "zgoda strony na wzruszenie w całości lub w części decyzji, z której czerpie ona swe prawa, nie może być ani dorozumiana, ani domniemana. Tylko i wyłącznie zgoda udzielona wprost i wyraźnie, przez stosowne oświadczenie złożone organowi administracji państwowej, może stanowić jedną z przesłanek zmiany lub uchylecia ostatecznej decyzji na podstawie art. 155 k.p.a.". Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym m.in. przez Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 29 marca 2007 r. (sygn. II OSK 547/06, Legalis nr: 172172) stwierdził: "Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. możliwa jest przy spełnieniu wszystkich przesłanek wskazanych w tym przepisie, którego treść musi być interpretowana ściśle, a nie rozszerzająco. Organ administracji nie może więc wydać na podstawie art. 155 k.p.a. decyzji zmieniającej decyzję ostateczną, nie dysponując zgodą wszystkich stron postępowania uczestniczących w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną, w stosunku do której jedna ze stron złożyła wniosek o jej zmianę w trybie art. 155 k.p.a. Zgoda taka, ze względu na swój konstytutywny charakter, musi być jednoznacznie wyrażona. Należy mieć przy tym na uwadze wyrażoną w art. 14 k.p.a. zasadę pisemności. Zgoda ta nie może być domniemana na tej podstawie, że strona ta nie wniosła odwołania od doręczonej jej decyzji zmieniającej. Brak takiej zgody przed wydaniem w trybie art. 155 k.p.a. decyzji zmieniającej decyzję ostateczną czyni taką decyzję dotkniętą wadą kwalifikowaną, wskazaną w art. 156 § 2 k.p.a., z powodu rażącego naruszenia prawa".

Tymczasem Prezydent m.st. Warszawy wydał decyzję zmieniającą decyzję reprivatyzacyjną w trybie art. 155 k.p.a. bez wymaganej zgody wszystkich stron postępowania – uzyskał ją od: E i K Z oraz A K , lecz nie dysponował zgodą: R R , M R , A K i E K .

Komisja dostrzega również, iż z uzasadnienia decyzji z dnia : 2011 r. wynika, iż Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał, czy za uchyleciem lub zmianą decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes stron.

4.2. Pojęcia słusznego interesu strony i interesu społecznego, o których mowa w art. 155 k.p.a., nie zostały w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego zdefiniowane.

Z uwagi na niedookreśloną ich treść analiza tych pojęć musi być dokonana pod kątem okoliczności konkretnej sprawy, w tym materii, której dotyczy (vide: wyrok NSA z dnia 10 marca 2017 r., sygn. I OSK 1574/15, Legalis nr: 1631930). Konieczne jest również ustalenie relacji pomiędzy tymi interesami. W przypadku konfliktu wymienionych interesów należy dokonać wnikliwej oceny na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, któremu z interesów należy przyznać pierwszeństwo (por. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2008 r., sygn. akt I OSK 2017/06). Słusznego interesu obywatela nie można utożsamiać wyłącznie z interesem strony postępowania, ponieważ ta regulacja dotyczy każdego, kogo mogą dotknąć skutki ostatecznej decyzji objętej żądaniem zgłoszonym w trybie art. 155 k.p.a. Słuszny interes strony nie może naruszać interesu innych obywateli, ale też nie może być sprzeczny z interesem społecznym.

W piśmiennictwie podkreśla się, że wprowadzenie, jako przesłanki dodatkowej zgodności wzruszenia decyzji z interesem społecznym i interesem jednostki powoduje znacznie ważniejszy skutek, ponieważ sprawia, że organ administracyjny nie może w rozpoznaniu sprawy na podstawie art. 155 k.p.a. nie ustosunkować się do celowości wzruszenia decyzji (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2011, s. 600 i nast). Dostrzegł to NSA, stwierdzając w tezie wyroku z 27 stycznia 1987 r., sygn. akt III SA 1048/86 (publ.: ONSA 1987, Nr 2, poz. 50), że "ograniczenie się przez organ przy rozpoznawaniu sprawy w trybie art. 155 k.p.a. wyłącznie do skontrolowania legalności decyzji objętej wnioskiem strony i zaniechanie rozpoznania sprawy w świetle przesłanek do zmiany lub uchylenia decyzji określonych w tym artykule stanowi naruszenie prawa". Obowiązki organu precyzuje się także w wyroku NSA z 19 kwietnia 2000 r., sygn. akt III SA 915/99 (publ.: Legalis), stwierdzając, że "badanie interesu społecznego i słusznego interesu strony (art. 155 k.p.a.) nie mogło polegać na ocenie prawidłowości zastosowania przepisów prawa przez organy obu instancji przy wydawaniu ostatecznej decyzji". Na konieczność zindywidualizowania, w konkretnej sprawie stosowania art. 155 k.p.a., wymagań interesu społecznego i słusznego interesu stron w odniesieniu do stanu faktycznego i prawnego tej sprawy, zwraca się uwagę w tezie wyroku NSA z 18 lutego 2000 r., V SA 1346/99 (Legalis).

Jak wskazano w „Komentarzu aktualizowanym do Kodeksu postępowania administracyjnego” do art. 155 k.p.a. autorstwa Andrzeja Wróbla (LEX/el., 2019) „uwzględniając regułę interpretacyjną zawartą w przepisie art. 16 § 1 zd. 2 (k.p.a.), należy przyjąć, że przedmiotem postępowania określonego w art. 155 (k.p.a.) jest stwierdzenie istnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie. W przypadku gdy organ administracji publicznej ustali istnienie tych przesłanek, może uchylić lub zmienić dotychczasową decyzję

ostateczną." Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 26 lipca 1999 r., sygn. akt I SA 1678/98 wskazał, że „z art. 154 § 1 k.p.a. wynika, iż możliwość wzruszenia decyzji wchodzi w rachubę, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. (...) Wymagania interesu społecznego lub słusznego, a więc kwalifikowanego interesu strony powinny być ustalone w danej sprawie i muszą nabrać konkretnej treści, wynikającej ze stanu faktycznego i prawnego sprawy." (Artykuły 154 k.p.a. i 155 k.p.a. regulują instytucję zmiany lub uchylecia decyzji ze względu na interes społeczny lub słuszny interes strony. Jedynym elementem różnicującym jest kwestia nabycia prawa (art. 155 k.p.a.) lub braku nabycia prawa (art. 154 k.p.a.) przez stronę decyzji zmienianej / uchylanej. Z uwagi na powyższe orzecznictwo sądów dotyczące art. 154 k.p.a. m.in. w zakresie przesłanki słusznego interesu stron ma zastosowanie także do art. 155 k.p.a.) Analiza akt sprawy prowadzi do konkluzji, że Prezydent m.st. Warszawy nie zbadał istnienia kluczowej przesłanki do zastosowania art. 155 k.p.a. - interesu społecznego lub słusznego interesu stron przemawiającego za zmianą decyzji.

W niniejszej sprawie organ w żaden sposób nie wskazał na czym polega ten słuszny interes stron, istotnym jest również to, że same strony nie wskazywały na istnienie ich interesu w zmianie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r.

4.3. Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, podnieść należy, że Prezydent m.st. Warszawy wydając decyzję z dnia 2011 r., nr , nie badał wyżej opisanych przesłanek.

5. Nieodwracalne skutki prawne wywołane przez decyzję reprivatyzacyjną.

5.1. Komisja, dostrzegając powyższe nieprawidłowości, uznała, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r. została wydana z rażącym naruszeniem prawa.

5.2. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której w razie, gdy decyzja reprivatyzacyjna wywołała nieodwracalne skutki prawne, stwierdza wydanie tej decyzji z naruszeniem prawa i wskazuje okoliczności, z powodu których nie można jej uchylić. W myśl zaś art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje m.in. decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

5.3. Według Komisji, w sprawie zostały zrealizowane przesłanki z art. 29 ust. 1 pkt 4 i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Jak bowiem stwierdzono powyżej, decyzja z dnia 2011 r. została wydana z rażącym naruszeniem art. 155 k.p.a. i art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. ze względu na: bezprzedmiotowość decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 2011 r. i jej wady prawne, a także ze względu na związany charakter decyzji nr, dokonanie na jej podstawie zmian podmiotowych oraz niezbadanie interesu społecznego i słusznego interesu strony.

5.4. Jednakże, w ocenie Komisji, nie można stwierdzić nieważności decyzji z dnia 2011 r., ani jej uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania. Wynika to z faktu, iż wywołała ona nieodwracalne skutki prawne - w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W myśl wskazanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6u.g.n. Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstituuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze.

5.5. Pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” w prawie administracyjnym odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprivatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Głosa do uchwały SN z 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017). Funkcjonuje ono na gruncie art. 156 k.p.a. i stanowi przesłankę negatywną, która wyłącza stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej, pomimo istnienia wad kwalifikowanych określonych w art. 156 § 1, 3, 4, 7 k.p.a. Nieodwracalność skutków prawnych wynika z następczej w stosunku do uprzedniej decyzji administracyjnej czynności prawnej, nie dotyczy natomiast skutków wynikających z samego faktu wydania decyzji (M. Wincenciak, O tzw. „nieodwracalnych skutkach prawnych” decyzji administracyjnej [w:] Kodyfikacja Postępowania Administracyjnego. Na 50-lecie kpa, red. J. Niczyporuk, Lublin 2010, s. 901-902).

W orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się przy tym, że „zawarcie umowy notarialnej i przeniesienie własności nieruchomości będące wynikiem wydania wadliwej

decyzji administracyjnej dotyczącej sprzedaży nieruchomości powoduje powstanie nieodwracalnych skutków prawnych" (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22.01.1998 r., I SA 1226/96; z dnia 14.01.1998 r., V SA 432/96; teza druga uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28.05.1992 r., III AZP 4/92; B. Adamiak, Glosa do uchwały SN z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92).

Tak więc, co do zasady przeniesienie prawa własności lub prawa użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej przesądza w związku z tym o nieodwracalności skutków prawnych. Wyjątek dotyczy natomiast m.in. sytuacji, gdy nabywca działał w złej wierze. (A. Pawlyta, Komentarz do art. 2 ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, LEX/el., 2018).

5.6. W przedmiotowej sprawie, w konsekwencji wydania decyzji reprivatyzacyjnej doszło do przekształcenia prawa użytkowania wieczystego przysługującego ostatecznie E i K Z oraz A K w prawo własności obu działek ewidencyjnych. Następnie w wyniku czynności prawnych z dnia 2015 r. doszło do przeniesienia własności gruntu na L b s z o z s w W . Z kolei Spółka ta obciążyła działki ograniczonymi prawami rzeczowymi w postaci trzech hipotek i służebności przesyłu.

5.7. Uznając za przesądzoną kwestię zmiany w sferze prawa własności, należało w dalszej kolejności rozważyć przesłanki negatywne przyjęcia nieodwracalności skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnej, w pierwszej kolejności istnienie po stronie nabywcy złej wiary.

Na skutek nowelizacji ustawy z dnia 9 marca 2017 r. została wprowadzona w art. 41 a ust. 3 samodzielna definicja „złej wiary”. W myśl wskazanego przepisu, w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Dokonując ustaleń w zakresie dobrej albo złej wiary podmiotu, który nabył prawa lub roszczenia do nieruchomości warszawskiej - w kontekście zaistnienia albo niezastnienia nieodwracalnych skutków prawnych - już na wstępie należy zaznaczyć, że pojęcie „złej wiary” na gruncie art. 2 pkt 4 oraz art. 41a ust 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie odwołuje się do żadnego innego przepisu prawa, który miał definiować jego znaczenie, a w szczególności nie odwołuje się do znaczenia wymienionego terminu określonego w art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, (tj. Dz.U. z 2017 r., poz. 1007 z późn. zm.; dalej: u.k.w.h.).

5.8. W doktrynie zauważa się, że dobra wiara jest faktem o charakterze stanu mentalnego, intelektualnym, polegającym na usprawiedliwionej niewiedzy określonego podmiotu o istnieniu określonych stanów prawnych, w szczególności jest to błędne przeświadczenie o przysługiwaniu określonego prawa lub istnieniu określonego stosunku prawnego. Jest to subiektywne ujęcie dobrej wiary (por. W. Bryl, [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, t. I, Warszawa 1972). Stan złej wiary stanowi sytuację przeciwną, w której występuje wiedza podmiotu albo nieusprawiedliwiona niewiedza dotycząca wskazanych stanów prawnych (por. P. Machnikowski, [w:] E. Gniewek, Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006).

5.9. Przesłanka „nabywcy działającego w złej wierze”, do której odwołuje się ustawodawca w art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. definiując pojęcie „nieodwracalnych skutków prawnych”, nie odwołuje się do definicji zawartej w art. 6 ust. 2 u.k.w.h., ponieważ ustawa zawiera własną definicję „złej wiary”, która wpisuje się w systemowa ujęcia wskazanej przesłanki.

5.10. W myśl art. 41a ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w złej wierze jest ten, kto w chwili dokonania czynności prawnej z osobą, o której mowa w ust. 1, wiedział lub z łatwością mógł się dowiedzieć o okolicznościach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Zła wiara dotyczy zatem obiektywnych okoliczności mogących świadczyć o wiedzy bądź łatwości pozyskania wiedzy przez nabywcę o okolicznościach wskazanych w art. 30 ust. 1 ustawy.

5.11. Dowodzenie złej wiary po stronie podmiotu nie będącego osobą fizyczną wymaga - zgodnie z przyjętą w polskim prawie teorią organów (art. 38 k.c.) - badania stanu świadomości osób fizycznych reprezentujących osobę prawną. Co istotne, przyjęta w art. 38 k.c. teoria organów powoduje, iż w omawianym zakresie bez znaczenia pozostaje ewentualna zła wiara innych osób powiązanych w jakikolwiek sposób z osobą prawną, w sytuacji gdy nie są one organami osoby prawnej. Dlatego też bez znaczenia pozostaje zła wiara np. akcjonariusza lub wspólnika spółki kapitałowej, o ile nie zasiada on w jakimkolwiek organie spółki.

5.12. Podkreślić przy tym należy, że decydujące znaczenie dla określenia, czy przeniesienie praw do niniejszych działek wywołało nieodwracalne skutki prawne, miało ustalenie, czy można było w dniach, w których dokonano sprzedaży i aportu, przypisać L. b s z o o z s w W złą wiarę. Co istotne, przy dokonywaniu czynności z dnia ! 2015 r. Spółkę reprezentował Prezes jej Zarządu M. K , który był jedynym członkiem Zarządu i nie miała ona wówczas innych organów. Tak więc wyłącznie ewentualne przypisanie Prezesowi Zarządu złej wiary w omawianym zakresie, umożliwiłoby przypisanie złej wiary

Spółce. W tym jednak względzie należy wskazać, że brak jest podstaw do przyjęcia, że wiedział on o zaistnieniu opisanych wyżej okoliczności.

5.13. Podsumowując, wobec przytoczonych powyżej okoliczności, wskutek przeniesienia własności opisanych działek ewidencyjnych na osobę trzecią, zaszyły nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. To zaś obligowało Komisję do stwierdzenia wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr , z naruszeniem prawa, a nie stwierdzenia jej nieważności lub jej uchylecia.

5.14. W ocenie Komisji w sprawie nie doszło do aktualizacji przesłanek uprawniających Komisję do nałożenia obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia. Wadliwość decyzji jest wyłącznie wynikiem błędnej oceny stanu prawnego nieruchomości dokonanej przez Prezydenta m.st. Warszawy w toku postępowania dekretowego. Brak jest podstaw do przerzucania konsekwencji powyższych nieprawidłowości na beneficjentów decyzji czy ich następców prawnych.

6. Utrzymanie w mocy pkt 2 decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 2011 r., nr .

6.1. Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której m.in. utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną.

6.2. Zwrot „utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję” ma charakter skrótowego wyrażającego zasadę, że nowe, powtórne rozstrzygnięcie Komisji jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną (por. G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan, Komentarz do art. 138 k.p.a. [w:] G. Łaszczyca, A. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, t. II, wyd. II, Komentarz do art. 104–269, Warszawa 2007). Ten skrót myślowy oznacza zatem, iż Komisja doszła w wyniku swojego postępowania w sprawie do takiej konkluzji, jak organ administracji, który wydał decyzję reprivatyzacyjną. „Utrzymanie w mocy” nie jest jedynie efektem kontroli decyzji reprivatyzacyjnej jaką dokonuje Komisja, ale wynika z przeprowadzonego zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej nowego postępowania w sprawie, a decyzja Komisji ma charakter merytoryczny. Komisja „utrzymuje w mocy” decyzję reprivatyzacyjną nie z powodu jej zalet, ale dlatego, że doszedł do takiego samego rozstrzygnięcia (por. wyrok WSA w Krakowie z 27.01.2016 r., I SA/Kr 1803/15, LEX nr

2026722). Utrzymać w mocy decyzję, to znaczy utrzymać w mocy jej podstawy, konieczny element, jakim jest rozstrzygnięcie. W rozstrzygnięciu (osnowie) decyzji zostaje bowiem wyrażona wola organu administracji załatwiającego sprawę w tej formie (por. wyrok NSA z 6.10.2000 r., V SA 481/00, LEX nr 50115).

6.3. Komisja wydaje decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji organu, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną, jeśli rozstrzygnięcie tego organu jest prawidłowe pod kątem nie tylko zgodności z prawem, ale także z punktu widzenia jego celowości i słuszności (por. wyrok NSA z 14.01.1993 r., SA/Wr 1384/92, CBOSA). Badanie sprawy z punktu widzenia celowości i słuszności wynika z faktu, że Komisja jest obowiązana rozstrzygać merytorycznie sprawę administracyjną.

6.4. W niniejszej sprawie Komisja zebrała cały wymagany materiał dowodowy pozwalający na ustalenie stanu faktycznego. Analiza dowodów nie pozwalała przy tym na przyjęcie, iż, wydając rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 decyzji reprivatyzacyjnej, doszło do naruszenia obowiązujących przepisów. W punkcie tym stwierdzono bowiem, że nie dokonuje się jakichkolwiek zmian w decyzji z dnia 2011 r. W tym zakresie należało utrzymać stanowisko Prezydenta m.st. Warszawa.

7. Strony postępowania.

7.1. Zasadą jest, iż ustalenie interesu prawnego w postępowaniu administracyjnym następuje w toku postępowania, przy zachowaniu reguł prawa obrony przyznanej przepisami prawa procesowego. Interes prawny ma strona (strony) postępowania reprivatyzacyjnego, ale również jednostki, których pozbawiono prawa do udziału w postępowaniu zwykłym oraz jednostki, których interes prawny wynika z następstwa prawnego, zarówno co do stron uczestniczących w postępowaniu, jak i pozbawionych tego udziału (por. wyrok NSA z 10 lutego 2009 r. sygn. akt I OSK 329/08).

7.2. Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. wskazać należy, że stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

7.3. Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy. Ponadto za

strony postępowania przyjęto: Prokuratora Regionalnego w Warszawie, L... b
s... z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W... A
K... R... R... M... F... , E... K... , A...
K... , K... Z... , E... Z... , I... S... O... s... z
ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W... (uprzednio R... S... O...
spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W...), J... G...
R... B... E... B... ; P... s... z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w
W... oraz P... R... Ś... M... A... w W...

8. Konkluzja.

8.1. Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie: art. 29 ust. 1 pkt 4 i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 155 i art. 162 §1 pkt 2 k.p.a. i w zw. z art. 156 §1 pkt 2 k.p.a. oraz w zw. z art. 38 ust. 1 i art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., a także na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 16 k.p.a.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1 p.p.s.a., art. 53 § 1 p.p.s.a oraz art. 54 § 1 p.p.s.a). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221 poz. 2193, z późn. zm.).

3. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane – na jej wniosek – prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawaniu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

4. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a. Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno-biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

5. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.